

Приказка за Градината(4) – за коренуването на думичките

Труден

Така-а-а, ето че отново сме днес.

Упс, пак направих грешка... две грешки (за сега)

Първо: „Упс“ си има много точно българско смехуване – „Хопала-а-а-а...“, и не е редно да ползвам думички, чиито чужд корен даже не знам, защото най-вероятно нямат такъв.

А пък „Хопала-а-а-а...“ е много точно възклицание, макар че може да ползва много „а“-та преди многоточието.

Освен това си има и корен – „хоп“, което в съчетание с „ала“ дава много вярно значение на възклицанието.

Гледайте: хоп, ала...

А?

Усещате ли го?

Казвате „хоп“, ала не е точно „хоп“, и многоточието на края дава едно многозначително уточнение и потвърждение...

Хе-хе...

Много точно възклицание.

Та поправам едната грешка:

Хопала-а-а-а... пак направих грешка... (вече е само една)

Не е редно да се казва „отново сме днес“, защото това навява на безмисленето, че и вчера е било днес, което пък предполага, че утре, днес ще стане вчера...

А нали „утре“ вече [го махнахме от приказката](#).

Щом нямаме утре, нямаме и „вчера“, защото останахме само с днес.

Ама това „днес“ иска „пак“ или „отново“ (не може без кавички) да е днес, което ни връща към вчера... и ни кара да си мислим за утре.

Аз предлагам да махнем и „днес“ от приказката.

Даже ще ми е много по-лесно да казвам на края: „Лека нощ дечица. Ще продължим приказката.“ (и няма да споменавам „днес“ накрая на изречението)

Само ще ви помоля, ако се опусна да кажа днес, да не си немислите, че става смехуване за днес.

Нищо подобно няма да имам пред вид, затова, ако го чуете, просто го изключете от смехорението.

Та приказката продължава.

Понеже за втори път споменавам за „корен“ на думичка, ще ви разкажа историята за...

[Бог останал сам на поляната](#) – НЕтърпеливо днес.

„Нещо грешно ли изсмях“ – помислил си Бог, гледайки бавно спускащия се по пътя прахуляк след торнадата оставени от краченцата на купчинката пръст.

Поразровил с крак пепелта, докато чакал да продължи приказката и тръгнал по пътя в посоката накъдето запитала купчинката.

И както замислено си вървял, изведнъж стигнал до една планина.

Бог много обича планините... Това Сион, Тибет, Хималаите са му като първи дом.

Вгледал се той в планината и си изсмял на себе си:

„Ето това ще ми е първия дом в тази красива градина!“

(Още един „първи дом“...)

„Ще го нарека... ще го нарека...“ – мислел си Бог, как да нарече първия си дом, и в този момент до него стигнал прекрасен звън:

„Ри-и-и... ла-а-а... Ри-и...ла...Ри-ла – Ри-ла...ри-ри-ла-ла.. РИ-РИ-ЛА.... ЛА... ЛА...“

(това с малките буквички е тънкия звън на звънче, а с големите е дебелия звън на хлопатар)

„О, това е Рила планина“ – веднага познал гласът на планината Бог.

Сега, някои от вас може да не са съгласни с произхода на името „Рила“.

Има приказки, че планината носи името на някаква божествено красива Българка, а други приказки казват, че носи името на Рилския манастир.

Не е вярно, че носи името на красавица, защото онази красавица е била кръстена на песента на звънците.

И не е вярно, че носи името на Рилския манастир, защото по времето, когато планината станала първи дом на Бог, манастира още не бил построен. Най вероятно съвпадението на имената е случайно. Случайности стават... разбира се.

„О-о!, такъв първи дом никога не съм имал!“ – направил правилен извод Бог.

(Защо ми се струва, че направих неправилно повторение в горния ред... О-о... и в този...

„Направил“ „Правилен“... Ама ако изсмея „извадил“, ще се повтори с „извод“... Много е трудно да се пише без повторения... Само поетите го могат... по някога.)

Естествено, извода бил правилен, защото ПЪРВОТО няма на какво да е подобно. Второто може да е подобно на ПЪРВОТО, но ПЪРВОТО не е подобно на нищо, даже не е подобно на второто, нито пък на третото, нито на никое друго.

„А-а... – ще каже някой – ами ако второто не е подобно на първото, значи ли че и второто е ПЪРВО?“

Ами да! Щом не е подобно, значи не е различно. Различните неща са подобни. Няма начин едно различно нещо да не е подобно на друго различно нещо. Ама щом не са подобни, значи не са различни. Ако второто не е подобно на ПЪРВОТО, значи ВТОРОТО е ПЪРВОТО.

Всъщност, ако не са различни няма нито ПЪРВО нито ВТОРО. Един вид, има НИЩО. Да-а, само ако ИМА НИЩО, може да няма НЕЩО...

Ама това е в друга серия на приказката...

Не... щото много неправилно е да се каже „няма нищо“. Не може хем да е „нищо“ хем да го няма. Защото като кажете „няма нищо“, то значи, че щом „нищото“ го няма, там има „нещо“. И се получава не двойно отрицание, ами умножено отрицателно потвърждаване на невярното.

Така че да знаете: може да казвате „нищо подобно“, само ако сте сигурни че е ПЪРВОТО нищо.

И трябва да казвате „няма нищо“, само ако сте сигурни, че там има нещо.

След правилния извод („О-о!, такъв първи дом никога не съм имал!“), Бог решил да се поразходи из домът (за членуването ще смекувам в друга серия) си.

И тръгнал да се разхожда.

Разхождал се и с всяка разходена крачка все повече стигал до мисълта:

„Ще трябва да си направя къща в този дом“

Много е хубаво да имаш дом, но за да можеш да живееш в него, трябва естествено да имаш къща, където да спиш поне.

Е, ако в домът ти няма зима, а има само лято, може да нямаш къща, ами само една малка колибка. Но в Рила има много студени зими и Бог решил да си изгради къща.

Избрал си Бог една равнина (равно място), над чудно красива долина (долно място), и над също толкова (подобно) красива падина (паднало място) и започнал да събира материали за градинá (нещо което се гради).

Тук е мястото да обясня, че Българите много точно ползват корените на своите думи, с които изразяват своето безмислене.

Това прави Българския език много по-безмислен, което пък прави по-лесно да се чуе смехуването на Божиите мисли.

Да... Не сте ли забелязали, че когато много се опитвате да мислите, може да не чуете като ви извикат за вечеря, и оставате гладни.

Затова колкото по-безмислен е един език, толкова по нахранен е този народ.

Та виждате как се „коренуват“ (това не беше ли от математиката?) думичките: на „равно“ му слагате -ина и си става „равнина“, на „долу“ му слагате -ина и си става „долина“ на „градя“ слагате -ина (все -ина се слага) и се получава „градинá“.

Е, трябва да се махне някоя буквичка, ама Българите си знаят точно коя да махнат, за да не пречи на -ина.

Много Българско (българско = хубаво) нали!?

Та, почнал Бог да си събира материал за една Българска (хубава) къща.

И за да не си разваля домът, докато гради къщата, той си направил план кое къде ще постави. Около лилавите цветенца Бог поставил сините камъни, около високия бор поставил малко от плочите за покрива, около къпините поставил прътите, около... абе всичко подреждал много внимателно наоколо.

Тъкмо вече бил готов да почва градинáта, когато покрай мястото минал един овчар със стадото си.

„Добър ти ден, комшу“ – провикнал се той към Бог. („комшу“ е турска дума, ама българите са големи интернационалисти)

„Добър ти ден, съседе“ – отговорил му Бог, на чист Български език.

„Какво е това?“ – посочил с гегата си към събрания материал овчаря.

„Градинá – отвърнал му Бог – къща градя“

Овчаря кимнал многозначително с глава, и си тръгнал.

На другия ден градинáта на Бог осъмнала пълна със съседе.

Те се разхождали из нея, гледали, кимали с глава, шушукали си нещо, от което шушукане най-се чувало женското „и аз искам такава градинá“

Разотишли се съседите, и понеже вече си имали къщи в своя дом, решили да ги украсят с градинá като на Бог.

Събрали камъчета, плочи, пръти и оградили кой каквото има около къщата си, така че да прилича (да е подобно) на градинáта на Бог.

От тогава думичката градинá вече не се ползва за градене, ами за цветна (или зеленчукова) градина, а пък за градинá сега се ползва „градеж“.

И понеже Българите са много добри в коренуването на думичките, за градски градеж, те ползват думичката „строя/строеж“, защото там всички къщи са под строй като в казармено спално помещение.

В града те казват: „строя“, което е малко неправилно, защото се опуска „-вам“ след думичката, ама Българите много често изяждат по някоя част от думичките (не от глад, разбира се).

Така Бог без да иска, научил Българите, а от там и целия свят как се прави градина.

Лека нощ, дечица (ако е нощ)

Приказката ще продължи.